

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ

УМИРАЊЕ СМРТИ

ИСТИНИТО ВРЕМЕ

Договорену неистину
изричу казальке сата
кад погледом на њих
тражимо да нам тачно
саопште време.

Оно је истинито
само у збиру свега
у нама и око нас.

Обмани темпираних снова
треба додати стварност
заборављених предела,
а прозлелом свету
остварену жељу
да га за себе учинимо бољим.

Резултат је нетачан без речи
размењених са већ отишлима
ка чијем идем свету
без обзира куда сам кренуо.

Из чежње за путовањем
у први сам ушао воз.
Поглед ми муте
сенке успутних места
што опиру се одумирању.

Брже од времена
промичу преда мном предели
и у један се претапају крајолик.

Његова целовитост
одбија питања о путу
којим сам кренуо
и јединим смером
означава моју странпутицу.

Казалке говоре саме
да преда мном није станица
на којој бих могао
из свог да изађем вагона.

ВЛАДАЈУЋИ ПРИВИД

Одзвањајућом тишином
подучава нас одлазећи дан.

Јуначка нам дотиче уста
спремна да спасу вино
заробљено у боци
и боји наше
неизрециве сенке
продуженом жеђи
која нам ојачава веру
да бисмо могли наискап
попити и потоп.

У тихом зујању мува
над остацима стварности
све јаче дамарају вести
о венчању свега са свачим.

Набујала река сватова
на свадби динара и душе
односи забеласале табане
потонулих у екране.

Одолео распрскавању
мехур ми враћа одблесак лица.

Увећавам залиху самообмана
да бих успешније него до сада
могао преварити себе.

ПОЗАЈМЉЕНИ СЈАЈ

Убрзано стари сунце
и незреле
оставља нас у тами.

Кроз своју сам рану
видео излаз
и ка његовом кренуо светлу.

Разлистане сановнике
гурам у кофер
пун ситних разлога
за кашњење на брод који ће
у своју потонути истину.

О њој су ме подучили
самоискорењени
и у семену раздвојени
саплеменици.

Дочекујем недоба
са зараслом раном
док тело ми за новом
чезне озледом.

Звезда оплођена мраком
од смрти позајмљује сјај
и пориче болни почетак
проистекао из радости краја.

ПРАЗНО МЕСТО

Због грађе за песму
пео сам се на скеле
храма у изградњи.

Хтео да дознам како се
одбачена назива цигла
којом се утврђује угао здања
где планиран је сусрет
још нерођених.

Мајстори су нечујно
мрмљали њено име.

Кад поверовах
да коначно сам је чуо,
ветар јој промени значење.

Треперила је,
зујала у мени
твојим одсуством
којим је започело
наше сневање.

Оставила у бележници
неиспуњено место.

Средиште спаситељевог
привидног неприсуства,
окожено највештијима
у пресипању из шупљег у празно.

ЗНАЊЕ

На обали реке
ниче здање
пред којим су се
пролазници крстили.

Наше поруке и имена
памти згужвани лист
пешчане књиге.

Уграђују га у темеље
окренуте боце чије дно
прекрива небо.

У њој су сведени рачуни
бројних страна света
и недоумице неимара.

Флаширано је знање
о месту где ћемо пасти.

У њему искри се вера
у нашу несклоност паду
и надање у другачији
расплет распећа.

ПРЕДАВАЊЕ ТАМЕ

Светом мудрошћу
пунио је стомак
и дизао главу
ка својој звезди.

Опкољена мраком
гасила се у његовом оку.

Када ме је погледао
таму ми је своју предао.

Њоме сам плашио страшила,
претио опасностима,
варао варалице,
пљачкао лопове
и у њој неубијене
остављао убице.

Скинуо униформу
и изашао у град.

Изабрао погодан трен
да сиђем до неутврђене обале
којом протиче ноћ.

Односила ми је лик
из овог
у неко друго време.

СЕДМИ

Двојица ме,
следећи своју традицију,
гурају под лед.

Друга двојица
озакоњују највишу вредност
конзервираног измета
и у његовој сенци остављају злато.

Вајни саборци
што својом су махали храброшћу
ћутке слежу раменима.

Само је седми
унутрашњи
испустио крик.

Порука занемелима
да остају сами.